

Farní věstník

PROSINEC 2011

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XIX, číslo 12

Vánoční chlívěk

Vůně cukroví a jehličí v teple uklizeného domova. Pohoda kolem nazdobeného štědrovečerního stolu. Nazdobený vánoční stromeček se spoustou dárků. Klidný večer naplněný radostí a pokojem. Tak nějak možná mají podle našich představ vypadat Vánoce.

Jak odlišné od těchto našich představ a přání byly ty úplně první vánoce v dějinách lidstva. Čas zjevení Boží lásky k lidem.

Rušné uličky městečka Betléma naplněné množstvím lidí, kteří přišli kvůli sčítání lidu. Tomu nenáviděnému sčítání, které bylo znamením ponižení pro lid, který toužil po svobodě a zatím se musel podrobit římské okupační moci. Marné shánění ubytování pro ženu, která se chystá porodit svého prvorozeného syna. Za chvíli přijde noc a spolu s ní tma a chlad. Jak smutné přivítání poutníků z dalekého Nazareta. Jak nehostinné přijetí v městečku, odkud pocházel jejich slavný královský rod. Nakonec Josef s Marií najdou útočiště v opuštěné stáji za městem.

A právě v této bídě se rozzáří světlo Betlémské noci, narodí se zachránce celého lidského pokolení. Nepřichází mocný vojevůdce, obratný politik ani podnikatelský génius. Ve žlabu pro dobytek pláče malé slabé dítě. A toto dítě zachrání svět. Ne mocí zbraní, ne obratností politických jednání, ne hojností a blahobytem. Zachrání svět silou své lásky, ve které vezme na sebe trest za hříchy všech pokolení.

Jak jasně znamená pro dnešní dobu. Dobu naplněnou honbou za majetkem, mocí a slávou. Dobu, ve které máme plná ústa svobody a rovnoprávnosti a přitom si musíme přiznat, že rádi šlapeme po právech těch, kteří se neumí dostatečně hlasitě o svá práva hlásit. Jak často pod pláštíkem falešné svobody přivádíme druhé do otroctví ať už finančního či vztahového?

Ani dnes nám nezbyvá jiná možnost než znovu objevit hodnotu lásky, odpuštění a oběti. Jen pokud tyto hodnoty znovu plně přijmeme do svého života, budeme moci být i dnes svědky zázraku Betlémské noci.

o. Josef Maincl

Bohoslužby v prosinci 2011

So	3. 12. 2011	17:00	Jména Ježíš
Ne	4. 12. 2011	7:30	Jména Ježíš
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
Čt	8. 12. 2011	8:00	Matka Boží
		18:00	Jména Ježíš
So	10. 12. 2011	17:00	Jména Ježíš
Ne	11. 12. 2011	7:30	Jména Ježíš
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	17. 12. 2011	17:00	Jména Ježíš
Ne	19. 12. 2011	7:30	Jména Ježíš
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	24. 12. 2011	24:00	sv. Jakub
Ne	25. 12. 2011	7:30	Jména Ježíš
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
Po	26. 12. 2011	7:30	Jména Ježíš
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	31. 12. 2011	17:00	Jména Ježíš

Vezmi a čti

1. neděle adventní - cyklus B

27. listopadu 2011

Iz 63,16b-17.19b;64,2b-7; 1 Kor 1,3-9; **Mk 13,33-37**

Ježíš řekl svým učedníkům: Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl.

Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropení, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**" (Mk 13,33-37)

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že je to pouhý převlek pro hektičnost, stres a kšeft, který je ozdoben sentimentálními šablonami, na něž už stejně dávno nikdo nevěří. V mnohém to může být pravda, ale přesto to nevychází celou pravdu.

Lze ovšem také zcela opačně říci, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk. Stejně jako hvězdy

vidíme ještě dlouho poté, co vyhasly, protože jejich původní světlo, které už sice teď nemají, je stále na cestě k nám, tak i tajemství si často uchovává něco z tepla a naděje pro ty, kteří už nedokážou věřit.

Proto lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat. Konečně můžeme také říci, že advent je dobou, ve které ožívají dávné tradice a zvyky, třeba v adventním prozpěvování, které se dodržuje snad všude. V melodiích a textech, jež v těchto písních slyšíme, proniká do naší doby jednoduchost, přirozenost, fantazie a radostná síla víry našich předků, těší a povzbuzuje nás, abychom to s vírou přece jen zatoužili zkoušet znovu, abychom se odvážili věřit, protože právě víra může člověka potěšit a povzbudit ve velmi těžkých situacích.

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. – Boží světlo v naší duši

Být **pozorní** znamená být “napjatí”, vztahovat se k něčemu. Máme být jako ti, kteří někam míří, kteří mají nějaký záměr a cíl. Jako lovci – lovci věčnosti. K věčnosti totiž kráčíme. Co by nám bylo platné, kdybychom žili dobře a dlouho, ale pak by nám nebylo dáno žít navěky? Být *připravení* znamená nespát a bdít, abychom mohli vyskočit z postele, jakmile přijde “pán domu”.

Hlavním obsahem dění je modlitba. Uprostřed hluku a hlasů, které k nám doléhají ze všech stran a které nás rozptylují, máme někdy bdít, to znamená všechno a všechny umlčet, abychom se postavili před Boha, našli sami sebe a přemýšleli o svém životě. Modlit se znamená stát na prahu, odkud můžeme spatřit jiný, Boží svět.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Vyčerpanost, neúspěchy a únava mohou zaplavit duši apoštola. Bůh nás povolává a zažihá v nás plamen, který dokáže strávit i naše sklony, naši přirozenost, naše nedostatky, slabiny a neúspěchy. Člověk tak rychle ochabne. Tak snadno si na něco zvykneme. Můžeme vši silou bojovat proti bídě a přitom si nevšimnout, jaké oči má ten, kdo nás prosí nebo žebře. Člověk může neustále slyšet výkřiky zoufalství, a přitom je neposlouchat.

Po tom počátečním trysku apoštola, který se snaží, který všude pobíhá a je plný elánu, může člověk postupovat jen malými krůčky, nebo dokonce couvat, obklopit se ochrannými baštami, třdit a vybírat a bát se každého rizika.

Vracet se neustále k tomu prvnímu povolání je pro mě prioritou, které stále věnuji svou energii, stále na ní pracuji. Díky tomu, že se každých deset dní na dva dny uchýlím do kláštera a k mlčení, můžu neustále vracet hodiny na začátek.

Jediný důvod k činnosti v této posvátné pauze je: “Znovu najít povolání Boha, který mě vyslal.” Prožívat ono povolání dnes, s mými starými kostmi, svaly, které se snaží vyhnout námaze, se zánětem šlach a dalšími “specialitkami”, je nádherné.

Svatý Pavel říkával, že náš “vnitřní člověk musí jít dál”. To ostatní se může sesypat. Ale povolání ke službě musí zůstat stále svěží. Jako u “Božího atleta”, o kterého musím pečovat. A můžu si pomáhat každodenním dopingem: eucharistií, meditací, růžencem, breviářem a taky tím, že se neustále nořím do pohledů druhých lidí, abych v nich našel ono křišťálově čisté jádro, kde se skrývá Bůh. A troufnu si přidat ještě jednu činnost: udržování těla, především lezením po stromech, což je můj oblíbený sport. A tam nahoře a vlastně všude ve výškách můžu vdechovat nebe plnými doušky.

Neřiká snad církev, že rodina tvoří nejlepší živnou půdu, v níž může vzklíčit povolání? Nikdy nebudu moci dost poděkovat svým rodičům za to, že mi dali tolik lásky, a tak mě nechali popatřit na nekonečnou Boží lásku, které jsem pak zasvětil celý svůj život.

Guy Gilbert – Bud'te světle!

Dva dřevorubci

V lese káceli stromy dva dřevorubci. Stromy byly vysoké a měly mohutné a tvrdé kmene. Oba dřevorubci byli zdatní, ale každý z nich se do práce pustil jiným způsobem. Ten první se do svého

kmene vytrvale zasekával ránu za ranou. Nikdy se nezastavil, narovnal záda jen na okamžik, když potřeboval nabrat dech.

Druhý dřevorubec si čas od času dopřál přestávku. Když zapadalo slunce, první dřevorubec byl teprve v polovině kmene. Potil krev a byl rád, že už bude večer. Nevydržel by pracovat ani o minutu déle. Zato ten druhý stačil podetnout celý strom. Jak je to možné? Vždyť oba začínali současně a stromy byly stejně velké!

První dřevorubec nevěřil svým očím. “To nechápu! Jak se ti podařilo podsekat celý strom, když ses pořád zastavoval?”

Druhý se usmál: “Ty jsi viděl, že jsem se zastavoval, ale nevšiml sis, že jsem si při každé přestávce naostřil sekeru!”

Naše duše je jako sekera. Nesmíme ji nechat otupenou. Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout si nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné, jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi, a říci jim: “Mám tě rád.”
4. Nevynechat oslavy narozenin, výročí, svátků a podobných příležitostí.
5. Být ke všem laskaví. I k těm, které máme doma.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.
10. Dívat se na nebe a směřovat vysoko.

Bruno Ferrero – Živá voda pro duši

Někteří otcové vyprávěli, že byl jeden stařec, kterého Bůh odměnil velikými charizmaty, a on si získal proslulost. Pro jeho ctnost došla jeho pověst až k císaři. A císař pro něho poslal, aby byl poctěn jeho modlitbami. Když se s ním setkal a dostal od něho velký duchovní prospěch, nabídl mu zlato. Stařec ho přijal, a když se vrátil k sobě, začal zvelebovat své pole i ostatní majetek. A přišel za ním jako obvykle nějaký posedlý a stařec tomu démonovi říká: “Vyjdi z toho Božího stvoření!” Ale démon mu povídá: “Neslyším tě.” Stařec na to: “Proč?” A démon: “Protože jsi teď jako jeden z nás, když jsi zanechal starosti o Boha a zaměstnal ses starostí pozemskou. Proto tě neslyším a proto nevyjdu.”

Apofthegmata II – výroky a příběhy poustních otců

Sv. Mikuláš

Skutečná historie, legenda a tradice se spojují u Mikulášovy osoby v pestrý celkový obraz: Mikuláš, světec a přítel dětí, patron zajatců, ochránce dobré svatby, biskup, mučedník, vyznavač a pomocník v nouzi. Co všechno bychom mohli vyjmenovat, co vyznačuje a charakterizuje tohoto oblíbeného světce!

Dvě města se dnes dělí o slávu Mikulášova kultu: Demre v Turecku, dřívější Myra, místo biskupova úmrtí, a Bari v Apulii, kde jsou uchovávány ostatky velmi uctívaného světce v neobyčejné bazilice sv. Mikuláše od r. 1087 a jsou cílem mnoha poutníků. Obyvatelé Bari slaví “svého” Mikuláše každý rok 8. května, v den přenesení, ohromnou slavností. Slavnosti se odehrávají na moři, věřící přitom plují na člunech k Mikulášově soše. Už večer předtím prochází historický průvod hýřící barvami, na němž se účastní celé Bari, ulicemi města.

Historicky doložená data: Mikuláš se stal kolem r. 300 jako mladý muž biskupem v Myře v tehdejší Lykii. Brzy potom zde začalo pronásledování křesťanů za Galerii Valeria Maximiana. I Mikuláš se dostal kolem r. 310 do zajetí a byl v žaláři těžce trýzněn. Ještě poznamenán utrpeným mučením vystoupil r. 325 na slavném koncilu Nicejském. Více se neví o Mikulášově životě a působení, je známo už jen přibližné datum biskupova úmrtí. Den smrti byl 6. prosinec, rok mezi 345 a 351.

Mikulášův kult se šířil asi po dvě staletí po smrti uctívaného, přesáhl na celou řeckou církev, později i na slovanské země. K největšímu Mikulášovu uctívání došlo od 8. století v Rusku, jehož je od té doby patronem. Váhavě se pak šířil Mikulášův kult také v Evropě, např. od 10. století v Německu, Francii a Anglii.

Italští námořníci nebo piráti uloupili v r. 1087 ostatky biskupa Mikuláše ze sarkofágu náhrobního kostela v Myře a přinesli je do Bari v Apulii, kde tehdy vládli Normáni. Prázdný Mikulášův kamenný sarkofág můžeme ještě dnes vidět v obnoveném dolním kostele Mikulášova chrámu v Demrel/Myře na jihozápadním pobřeží Turecka. Antická Myra je ovšem už jen městem zřícenin.

V Bari postavili k uchování drahocenných ostatků na troskách byzantského gubernérova paláce baziliku sv. Mikuláše. Papež Urban II. posvětil r. 1089 kryptu s Mikulášovou

schránkou. Dodnes patří bazilika s kúry k nejvýznamnějším románským církevním stavbám v jižní Itálii. Jejimi největšími drahocennostmi jsou vedle hrobu církevního patrona ciborium z 12. století, jediné úplně zachovalé z té doby v Apulii, jakož i slavný biskupský trůn Eliášův z bílého mramoru, který pochází z 11. století a patří k nejmimořádnějším uměleckým dílům Apulie.

Úcta a tradice: tradice kolem Mikulášovy osoby je velmi výrazná. V předvečer 6. prosince navštěvuje muž s bílým vousem - často v doprovodu čeledína Ruprechta děti a obdarovává je nebo je kárá pro jejich nezpůsobu. Holinky postavené přede dveřmi jsou ráno o sv. Mikuláši naplněny sladkostmi. V alpských zemích provozují zaklíněné postavy v den sv. Mikuláše své neplechty. V jihoněmecké oblasti, hlavně v Bavorsku, nahrazuje Mikuláš od středověku často Erasma jako pomocníka v nouzi. Na východě je Mikuláš po P. Marii nejuctívanější světeckou postavou.

Mikulášovo uctívání se rozvinulo v Německu zprvu v 10. století v Porýní; bylo podporováno císařovnou Theofanou, řeckou manželkou císaře Oty II. Ve stejném 10. století vznikl v Německu obyčej, který zůstal zachován dodnes: zvyk, že Mikuláš navštěvuje děti a obdarovává je. To se vztahuje na tuto historii: v klášterních školách tehdy byla takzvaná "biskupská hra"; při ní jeden žák přebíral jednou v roce funkci opata nebo i biskupa a "vládl" nad klášterem a nad školou. Zprvu se tato hra konala 28. prosince, v den Neviňátek; asi od 13. století byla přeložena na den sv. Mikuláše.

Krajově i národnostně se liší jak oblečení tak i jméno Mikuláše. Postava, která dnes všeobecně vystupuje jako Mikuláš, byla ovšem vytvořena teprve před 100 lety malířem Moritzem von Schwind: Mikuláš s dlouhým vousem v plášti s kapucí, lemovaném kožešinou.

Znázorňování a legendy: Mikuláš je znázorňován téměř vždy jako starší biskup s krátkým až dlouhým vousem. Velmi mnohá vyobrazení jsou dodnes na Východě, na nich je Mikuláš často holohlavý. Také znázorňování na Západě se opírají v četných případech o východní umění. Mikuláš mívá u sebe nejčastěji tři zlaté koule na knize.

Toto znázorňování se vztahuje na legendu: jeden šlechtic poslal své tři dcery do veřejného domu, aby si vydělaly jako nevěstky na věno ke svatbě. Mikuláš však hodil oknem v noci třem mladým ženám po jednom sáčku se zlatáky, takže mohly ukončit svou činnost a vdát se. Místo tří koulí mívá Mikuláš také tři váčky na peníze, tři zlaté pruty, tři pytlíky, tři chleby, tři kameny nebo tři zlatá jablka. Se třemi chleby na knize je Mikuláše vidět mezi jiným na soše ve štrasburském chrámě.

Také slavná žakovská legenda nachází často svůj výraz ve výtvarném umění. Podle této historicky prý Mikuláš jednou ochránil tři žáky před tím, aby je zlý hostinský, k němuž zašli, nezabil a nenaložil do soli. Proto je Mikuláš často znázorňován s nakládacím sudem, v němž sedí tři mládenci.

A ještě jedna legenda byla často znázorňována: Mikuláš pomáhá lodí, která se dostala do tísně na moři a jejíž námořníci ho vzývali. S touto proto ukazuje Mikuláše malba na oltářním nástavci v lubeckém kostele P. Marie (15. století).

Také četné cykly se scénami z biskupova života jsou v celé Evropě. Příkladem je dóm v Kostnici (15. století), kostel P. Marie v Gdaňsku (gotika), kostel sv. Mikuláše v Grimmě (od Lucase Cranacha).

Patron:

Ruska; Lotrinska; ministrantů; dětí; panen; poutníků a cestujících; advokátů, soudců, notářů, obchodníků, lékárníků, hostinských, obchodníků s vínem, výrobců a obchodníků s parfémami, lodníků, rybářů, námořníků, vorařů, mlynářů, pekařů, obchodníků se zrním a semeny, řezníků, sládků, lihovarníků, sedláků, tkalců, obchodníků s krajkami a sukny, kameníků, dělníků v kamenolomech, knihářů, knoflíkářů, svičkářů; hasičů; zajatců; za šťastnou svatbu; proti nebezpečí vody a na moři; ke znovuzískání ukradených předmětů; proti zlodějům.

zdroj: *Rok se svatými* -KN

NEJČASTĚJŠÍ OMYLY ATEISTŮ

Křesťan se vyzpovídá a pak jde hřešit dále

To není omyl, nýbrž pravda. Zpověď ovšem není legalizace zla a důležitým momentem svaté zpovědi je lítost, situace, kdy nejsem schopen se bez rozpaků podívat na svou minulost. Z lítosti pak vychází touha napravit život: vrátit, co jsem ukradl, omluvit se tomu, na koho jsem bezdůvodně křičel, a tak podobně. Svatá zpověď tedy v sobě musí obsahovat moment lítosti, moment, kdy toužím učinit za minulostí tlustou čáru, napravit, co napravit lze, a omluvit se za to, co nelze, odrazit se ode dna a zkusit to znovu a lépe.

To, že se mi to zpravidla nezdaří, je jiná věc a uznávám, že opticky to vypadá tak, že lidé chodí pravidelně ke svaté zpovědi, chodí a nemění se, nebo se alespoň nemění zdánlivě. V člověku to takto nějak zakódováno je a je třeba dodat, že cílem křesťanství není vytvořit člověka bez hříchu, cílem křesťanství je člověk žijící vztah k Bohu. Církev určitě není organizace produkující dokonale bezhříšné bytosti a ani to není jejím cílem.

Náboženství je opiem lidstva

Nevím už, či je ten citát, že je to naopak opium, které se stalo náboženstvím lidstva. Je to tak. Kdyby aspoň byl ateismus alternativou! Z Marxovy věty o opiu lidstva se zdá, jako by lidé znali cíl dějin a věděli, jak prožít smyslem naplněný život, a jen ta náboženství nám to nějak kazí, jsou opiem

lidí a zavádí nás na scestí. Copak ale někde jsou úplně a skutečně šťastní ateisté, spokojení ateisté, kteří objevili a dopátrali se smyslu věci? Nezlobte se, že se tak ptám, ale zajímalo by mě to. A vy, současní vědci a architekti, sochařky a výtvarnice, moderní sexuologové a psychologové, zpěváci a herečky, moderátoři a baviči, slavní sportovci, filozofové moderní i postmoderní, našli jste něco? Je to v manželství a dětech, jak myslelo minulá století, nebo v bezdětných singles, jak myslí toto století? V lásce na jeden život, nebo na jednu noc, v moci, ve slávě, penězích, sportu, nebo ve filozofii?

Copak není celý současný svět bohaté západní Evropy nic víc než poznámka pod čarou ke knize Kazatel? Copak nám denní realita nepřipomíná, že ani nové křížovky, ani telenovely, ani golf, ani nový kulinářský recept, ani sex s novým partnerem na nový způsob, ani nové země s novými přáteli, ani nakupování v nových obchodech, ani nové fotbalové utkání, ani nové filmy, ani pravidelné sportování nepřinese úlevu od trýznivého hlasu v duši více než na pár minut? Z Evropy jsme učinili čekárnu na smrt, kterou usilujeme vybavit co nejpříjemněji, ale pořád je to jen čekárna. Copak není život současné bohaté západní Evropy se všemi jejími nápady nic než doklad o tom, že ateismus se vystřílel a alternativu nenabídl? Můžeme skákat padákem z vesmíru ze stanice ISS, jíst steaky z krav, co byly voděny na masáže, a pít víno se zlatými plátky, můžeme cokoli, ale ten trýznivý hlas v duši to utiší nedokáže. Co nabídnete víc, co ještě umíte? Co dalšího ještě vytáhnout z klobouku? Copak není všeobecně vidět, jak Evropa o svém Silvestru marně tančí na ruinách hodnot svůj ghost dance? A chci se zeptat, je cílem života štěstí? Myslím, že jedny z mála pokusů, které jsou v Evropě zajímavé, jsou trapisté a některé další kontemplativní kláštery.

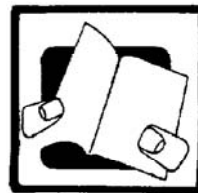
Jonáš, Kazatel a Job stáli u mé kolébky a stali se mými kmotry a průvodci i současné civilizace. Kazatel mě vodí s ironickým úsměvem po povrchu země s nekonečnou kreditní kartou, s Jobem sestupují do podzemí duše a s Jonášem se marně pokouším prchnout. Než budou ateisté kritizovat křesťanství, měli by sami zrevidovat, kam se dostali, a pokud nějaké nápady mají, mohli by je sdělit. A jestli Bůh opravdu není, jak to, že jsme zde, a jak to, že se ptáme? Jak to, že se svými otázkami bušíme na nebeskou bránu?

Marek Orko Vácha

Městská organizace KDU - ČSL v Telči

přeje čtenářům Farního věstníku a všem spoluobčanům požehnané svátky vánoční a všechny dny nového roku 2012 nechť jsou naplněné pohlažením, láskou, přátelstvím a zdravím

Z farní knihovny

Blahoslavenství jako lék - autor Otec Marie-Dominique.

Autorův pohled na blahoslavenství je velmi neotřelý. Srovnává každé blahoslavenství s jednou ze současných ateistických ideologií a ukazuje, že každá z nich je ve své podstatě karikaturou příslušného blahoslavenství. Chceme-li si svou blaženost zajistit vlastními silami, dojdeme k "anti-blahoslavenstvím".

Jedině Ježíš Kristus nám může a chce dát "pravé štěstí". Otec Marie-Dominique chápe každé blahoslavenství jednak jako ovoce Ducha svatého, jednak jako účinný lék na typické nemoci dnešní doby, který nám umožní zorientovat se v nabídkách současného světa a obnovit směr, kudy vede cesta k cíli.

365 dní s mystiky Karmelu.

V zástupu svatých a blahoslavených najdeme mnohé vzácné představitele karmelitánské spirituality. Tři z nich – Terezie z Avily, Jan od Kříže a Terezie z Lisieux – byli dokonce prohlášeni za učitele církve, neboli církev označila jejich nauku za obzvlášť cennou, inspirativní a univerzálně platnou.

Polský karmelitán otec Zieliński ve své knize sesbíral skutečné perly spirituality Karmelu pro každý den v roce. Cituje většinu světců Karmelu, kteří zanechali nějaké písemnosti, známější i méně známé, takže kromě klasických autorů zde najdeme i výroky svatého Rafaela od sv. Josefa, blahoslavené Alžběty od Trojice nebo nedávno svatořečené Terezie Benedikty od Kříže (Edity Steinové). Výroky světců doplnil autor krátkými komentáři, takže kniha může sloužit jako solidní zdroj duchovní četby po celý rok.

Ve farní knihovně jsou ještě v prodeji **kalendáře s katolickým kalendářem na rok 2012**. Prosíme farníky, aby nenechávali zakoupení kalendářů na poslední dny v roce a zakoupili si kalendáře již nyní, abychom mohli případně ještě dostatečné množství kalendářů dovézt z Kostelního Vydrů.

V knihovně je také ještě několik volných **Cyrilometodějských kalendářů** na čtení pro rok 2012.

V měsíci listopadu byli pokřtěni:

Oldřich Nosek
Šimon Vejmělek
Aleška Tůmová
Kateřina Marie Strachotová
Prokop Kovář
Adam Enkl
Eliška Veronika Marková

V měsíci listopadu nás předešli na věčnost:

Marie Vítů
Miloslav Dunička
Radka Kozelková
Karel Pavlů
Jan Špička

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 18. 12. 2011

Pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz

Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@quick.cz